Canon de rugăciune către Sfintele muceniţe fecioare Agapia, Irina şi Hionia

(s.v. 16 aprilie / s.n. 29 aprilie)

Sfintele muceniţe, surori şi fecioare Agapia, Hionia şi Irina (†304) (s.v. 16 aprilie / s.n. 29 aprilie):

https://www.academia.edu/42858597/Sfintele_muceni%C5%A3e_surori_%C5%9Fi_fecioare_Agapia_Hionia_%C5%9Fi_Irina_304_16_aprilie_

https://archive.org/details/sf.-agapia-hionia-si-irina/mode/2up

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-agapia-hionia-si-irina

****

Materiale despre Sfintele muceniţe, surori şi fecioare Agapia, Hionia şi Irina:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Agapia,-Irina-%C5%9Fi-Hionia-(16-apr)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Hionia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=hionia

&&&

Trăind în vremea împăratului Diocleţian, pătimirea celor trei mucenițe le-a fost descoperită în vedenie preotului Zoil și Sfintei Anastasia, pentru a le încuraja pe cele trei să rabde până la final. Și fiind prinse cele trei de către păgâni și duse la împărat, pentru judecată, nu s-au lăsat ademenite, ci au stat cu tărie împotriva celor care le defăimau credința. Atunci au fost aruncate în temniță, iar după o vreme au fost duse la judecată, în Macedonia. Refuzând să desfrâneze cu ighemonul atras de frumusețea lor, acesta s-a îndrăcit și se purta ca un nebun, sărutând oalele, încât toți râdeau de el. Iar Sfintele Agapia și Hionia au fost aruncate în foc și și-au dat imediat sufletele în mâna Domnului, fără ca trupurile lor să fie arse. Iar Sfânta Irina, fiind răpită de îngeri din mâinile desfrânaților, a fost pusă pe vârful unui deal pe care nu au mai putut urca chinuitorii. Și trecând în pace la cele veșnice, trupul ei a fost luat de ucenicele Sfintei Anastasia și pus alături de sfintele moaște ale surorilor ei.

&&&

Troparul Sfintelor mucenițe fecioare Agapia, Irina şi Hionia, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri, pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfintelor mucenițe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cereţi-mi acum har de la cer, muceniţele Domnului, ca să laud pe pământ prăznuirea voastră cea purtătoare de lumină.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin Dumnezeiescul Duh rupând fecioarele legăturile doririi celei trupeşti, s-au legat cu Hristos, prin puterea Dumnezeirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

A putut Veliar să înşele odinioară pe Eva, dar acum a fost ruşinat, călcat fiind cu adevărat de picioarele voastre, cinstitelor muceniţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Stăpână, ai născut în chip de negrăit pe Cel pe care Tatăl L-a născut fără schimbare şi ai hrănit la sân pe Cel ce hrăneşte toată lumea.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea...

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

De ploile Dumnezeiescului Duh adăpându-se fecioarele, au odrăslit spice muceniceşti, prin dumnezeiasca lucrare.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubind muceniţele mai mult cele nevăzute decât pe cele văzute, au biruit pe demonii cei văzuţi şi pe cei nevăzuţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doritoare fiind numai de dragostea şi de iubirea lui Hristos, fecioare cinstite, nicicum nu aţi avut grijă de dorirea cea pământească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Rupe, Stăpână, zapisul cel cumplit al păcatelor mele, cea care ai rupt legăturile iadului cu naşterea ta cea mai presus de fire.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale; înţeles-am lucrurile Tale şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Dragostei trupului dând loc dragostei celei dumnezeieşti, au făcut pe fecioarele lui Hristos locaşuri ale Duhului.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu unire cugetătoare de Dumnezeu împotrivindu-vă celor potrivnici, aţi câştigat dumnezeiască biruinţă şi v-aţi învrednicit de dumnezeieştile cununi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alipindu-vă de dragostea Împăratului tuturor, fecioare tinere, v-aţi ridicat prin pătimire la dumnezeiască Cămara cea Cerească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai Întrupat pe Domnul, Doamnă a toată zidirea, pe care roagă-L, Prea-Sfântă Fecioară, ca să ne mântuim de vrăjmaşul cel ce ne domneşte.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fecioarele cele cugetătoare de Dumnezeu au mânecat împreună către Hristos, Lumina cea neapusă şi s-au luminat mai mult decât lumina soarelui.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Bărbăteşte v-aţi dat mădularele spre chinuri, chinuind pe tiranul cu tăria credinţei, vrednicelor de minuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Flori sfinţite ale muceniţelor v-aţi arătat, prea lăudatelor, suflând Bisericii bunul miros al dumnezeieştii cunoştinţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Roagă-te, Fecioară, să-mi fie mie sfârşitul bun, ca să scap de chinurile cele fără de sfârşit, care mă aşteaptă şi să mă mântuiesc.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa...

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Bărbăteşte au răbdat durerile trupului şi chinurile focului, purtătoarele de lupte şi miresele lui Hristos: Hionia, Agapia şi Irina şi au primit răsplătit cununa cea frumoasă şi mărirea cea nespusă.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Târâte fiind pe pământ ca nişte pietre, aţi stricat toată zidirea înşelăciunii cu Puterea Cuvântului şi ducându-vă către Biserica cea sfântă, cu bucurie staţi înaintea Stăpânului a toată zidirea, tinere fecioare, Sfintelor muceniţe: Agapia, Irina şi Hionia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De dragostea cea dumnezeiască înfierbântându-se muceniţa Hionia şi viteaza Agapia, bărbăteşte au intrat în văpaia cuptorului şi mărita Irina rănită fiind cu săgeata, s-a suit la ceruri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lepădând Adam hainele cele de piele ale omorârii, prin Întruparea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, s-a îmbrăcat cu podoaba Slavei celei dumnezeieşti, mărindu-te cu bucurie ca pe o Maică a lui Dumnezeu, prea curată.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune necazurile mele, că s-a umplut sufletul meu de rele şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dărui-ndu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Prin credinţă într-aripându-ţi tare sufletul, Sfântă muceniţă Irina, arătat ai ruşinat pe cel viclean şi mulţime mare de oameni ai adus lui Hristos, fericită şi purtând porfiră de sângiuri te veseleşti acum împreună cu îngerii.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fecioarele lui Hristos, înţelepţeşte nu s-au înspăimântat nici de fiarele cele sălbatice care veneau asupra lor, nici de năvălirea cea aprinsă a focului celui de nesuferit, nici de tăierile mădularelor, nici de durerile cele de multe feluri.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mieluşelele lui Hristos, având ochii inimii către Domnul şi Împăratul cel ce mântuieşte, au alergat către toată tabăra vrăjmaşului şi bărbăteşte au biruit-o pe ea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Purtătoarele de chinuri, îndreptându-şi tot cugetul către Mirele Hristos, au socotit chinurile cele amare ca nişte desfătări, strigând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule, în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Omoară-mi, Preacurată, păcatul meu cel viu, care omoară sufletul meu şi mă învredniceşte să mă împărtăşesc de Viaţa cea dumnezeiască, ceea ce ai născut Viaţa care a omorât şarpele.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei grăitori...

Stih: ***Sfintelor mucenişte, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Mieluşelele lui Hristos, minunat fiind învăţate cele dumnezeieşti, au luat gând bărbătesc în vremea luptelor, nevoindu-se bărbăteşte.

Stih: ***Sfintelor mucenişte, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind întunecat prigonitorul de beţia păcatului celui întunecat, se purta ca unul ce era de râs, iar fecioarele lui Hristos se arătau ca lumina.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Fiind împodobite cu haina cea mohorâtă a fecioriei şi primind de la Hristos cununile fecioriei, locuiţi în Locaşurile cele Împărăteşti împreună cu îngerii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuptorul purtând odinioară semnele naşterii tale, nu a ars pe cei trei tineri, precum nici Focul Dumnezeirii nu a ars pântecele tău, Maică Fecioară.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei grăitori de Dumnezeu în cuptor călcând văpaia cea de foc, au cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare...

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Trecând, fecioarelor, valurile cele sălbatice ale încercărilor, v-aţi îndreptat către Limanurile cele dumnezeieşti, prin ocârmuirea lui Hristos, Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte stele, ca nişte făclii luminătoare, Sfintele muceniţe Irina cu Hionia şi cu Agapia luminează din destul toată plinirea Bisericii.

Stih: ***Sfintelor muceniţe, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu Cetele celor fără de trup v-aţi unit purtătoarelor de lupte şi fiind în trup, arătat aţi biruit pe vrăjmaşii cei fără de trup.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mai mult decât soarele strălucind pomenirea voastră, luminează toată plinirea credincioşilor, pe care o cinstim în fiecare an, fecioarelor muceniţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Iubitoare de bunătate, Fecioară, îmbunătăţeşti sufletul meu cel înrăutăţit cu păcatul, ceea ce ai născut pe Cuvântul Cel Prea bun.

Irmosul: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine, Fecioară, curată, noi cei mântuiţi prin tine, cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu Dumnezeiască cuviinţă logodindu-vă cu Domnul, aţi adus Lui zestre sângele şi junghierea, tinerelor purtătoare de luptă şi după vrednicie aţi câştigat Cămara cea dumnezeiască de mire, neîncetat umplându-vă de Lumina neapusă. Pentru aceasta

săvârşind în duh sfântă şi cinstită pomenirea voastră, slăvim pe Mântuitorul Hristos şi cu credinţă strigăm: rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea voastră.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislindu-L, Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut în chip de netâlcuit pe Cel ce ţine lumea şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii. Pentru aceasta te rog pe tine, Preasfântă Fecioară şi cu credinţă te măresc ca să mă izbăvesc eu de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, al tău ajutor atunci să-mi dăruieşti, că poţi toate câte le voieşti.

Pe Mieluşelul şi Păstorul şi Mântuitorul, Mieluşeaua văzându-L pe Cruce, a glăsuit lăcrimând şi cu amar a strigat: lumea se bucură, luând izbăvirea, iar cele dinlăuntru ale mele ard văzând Răstignirea pe care o rabzi pentru milostivirea milei. Către care să strigăm cu credinţă: milostiveşte-te spre noi, Fecioară şi dăruieşte iertare de greşeli celor ce se închină Patimilor Lui.

***

Zăbovind împăratul Diocleţian în Acvilinia, cetatea Italiei, i s-a dat de ştire de la Roma, cum că toate temniţele Romei sunt pline de creştini care, deşi pătimesc mai multe feluri de munci, nu se leapădă de Hristosul lor, ci toţi îl au de învă-ţător pe Hrisogon şi-l ascultă, ţinându-se de învăţătura lui. Deci, Diocleţian a poruncit ca pe toţi creştinii să-i dea la moarte, iar pe Hrisogon să-l aducă la dânsul spre cercetare.

Deci, Hrisogon, mărturisitorul lui Hristos, fiind adus legat din Roma în Acvilinia, la împăratul Diocleţian, Sfânta Anastasia, vindecătoarea de răni, îi ur-mă de departe, ca unui învăţător al său. Deci, cercetându-se de către împărat mucenicul lui Hristos şi nesupunându-se păgâneştii porunci a împăratului, l-a condamnat la moarte şi i-a tăiat capul afară din cetate, departe, la un loc pustiu. Şi se afla cinstitul lui trup pe malul mării, fiind aruncat spre mâncare fiarelor şi păsărilor.

Nu departe de acel loc era locuinţa unui oarecare preot cu numele Zoil, bărbat creştin şi sfânt şi aproape de el îşi aveau locuinţa aceste trei fecioare surori după trup şi după duh: Agapia, Hionia şi Irina. Acel preot, prin descoperire dumnezeiască, aflând de trupul mucenicului Hrisogon, l-a luat pe el împreună cu capul şi punându-l într-o raclă de lemn, l-a ascuns în cămara sa.

După treizeci de zile i s-a arătat în vis ***Sfântul Hrisogon, zicându-i: "Să ştii că în timpul celor nouă zile, cele trei fecioare ale lui Hristos vor fi supuse la chinuri. Deci, tu să spui roabei lui Dumnezeu Anastasia ca să se îngrijească de dânsele, deşteptându-le spre vitejeasca nevoinţă până ce se vor încununa prin pătimire. Şi să fii şi tu cu bună nădejde, că îţi vei lua roadele cele dulci ale ostenelilor tale, pentru că degrabă de cele de aici te vei libera şi la Hristos vei trece cu bucurie şi te vei odihni împreună cu sfinţii".***

S-a descoperit despre aceasta şi Sfintei Anastasia şi pornindu-se cu Duhul lui Dumnezeu, a mers la casa preotului pe care niciodată nu l-a cunoscut înainte şi-l întreba unde sunt fecioarele acelea de al căror mucenicesc sfârşit ce avea să fie i s-a descoperit lui. Deci, aflându-le casa, a mers la dânsele, le-a sărutat cu dragoste şi a petrecut o noapte, vorbind cu dânsele multe cuvinte folositoare de suflet şi pline de dragostea dumnezeiască. Apoi le îndemna să stea cu bărbăţie în munci pentru Hristos, Mirele lor, până la sânge şi au văzut în casa preotului şi moaştele Sfântului Hrisogon, mucenicul lui Hristos şi iubitul său învăţător şi au plâns peste moaşte mult timp cu lacrimi fierbinţi, încredinţându-le rugăciunilor aceluia.

După aceea iarăşi s-a întors în cetatea Acvilinia să facă obişnuita slujire lega-ţilor lui Hristos celor din temniţă. Şi a fost după cum a grăit Sfântul Hrisogon preotului Zoil în vedenie. Acel sfânt preot, în timpul celor nouă zile s-a mutat către Domnul, iar pe Sfintele fecioare Agapia, Hionia şi Irina le-au prins păgânii şi le-au dus la împăratul Diocleţian la cercetare.

Văzându-le împăratul, a zis către dânsele: *"Ce nebunie v-a îndemnat pe voi să urmaţi rătăcirii celei deşarte şi de prisos, să daţi defăimare legii celei drepte, iar pe zei, ca pe o urâciune, să-i treceţi cu vederea? Dar, deoarece vă văd că sunteţi de bun neam, tinere şi frumoase, de voi fiindu-mi milă, vă cruţ şi vă sfătuiesc ca, lepădându-vă de Hristos al vostru, să aduceţi zeilor jertfe, iar eu vă voi da din palatele mele tineri de mare neam, vrednici de frumuseţile voastre, ca să aveţi pentru voi bărbaţi slăviţi, pentru care veţi fi cinstite".*

Cea mai mare dintre surori, Sfânta Agapia, a răspuns zicând: "Împărate, ţie îţi stă înainte purtarea de grijă pentru trebuinţele poporului, a neamurilor şi

oştirilor, iar tu grăieşti cele nedrepte spre defăimarea Dumnezeului Celui viu, al Cărui ajutor îţi este de trebuinţă şi a Cărui bunătate îndelung te rabdă, iar tu îl huleşti pe El".

Diocleţian a răspuns: *"A înnebunit aceasta; să se apropie cealaltă".*

Deci, apropiindu-se cealaltă, Sfânta Hionia, a zis: "Nu a înnebunit sora mea, ci sfatul tău cel nedrept l-a mustrat cu dreaptă judecată".

Iar împăratul, lepădând-o şi pe aceea, a poruncit ca pe a treia să o aducă mai aproape de dânsul. Şi a zis către ea: *"Deoarece s-au făcut rele surorile tale, măcar tu, cea mai tânără, pleacă-ţi capul zeilor ca şi surorile tale, uitându-se la tine, să facă la fel".*

Sfânta Irina a răspuns: "Să-şi plece capul idolilor toţi cei ce stăruiesc za-darnic în nebunia lor, cei ce-L supără pe adevăratul Dumnezeu. Şi ce poate să fie mai deşert şi mai nebunesc lucru decât acesta, ca să se închine omul idolului făcut de mâini omeneşti, care pentru preţ a fost lucrat; căci mai întâi te sfătuieşti cu meşterul cu ce preţ şi ce fel de idoli să-ţi facă ţie, adică ori stând, ori şezând, ori culcat, ori jucând, ori râzând, ori plângând şi din ce fel de materie să-l facă, adică ori de lemn, ori de piatră, ori de aramă sau din oricare altă materie. Şi, dacă îl lucrează rău, atunci îi lepezi lucrul; iar dacă este bine, îi dai preţul ce te-ai tocmit. Apoi lucrului aceluia cumpărat îţi pleci capul, numind pe acel idol zeu al tău, pe care mai bine se cade a-l numi rob cumpărat".

Zis-a Diocleţian: *"La nişte cuvinte ca acestea, cu munci se cade a răspunde".* Şi a poruncit ca pe sfintele fecioare să le arunce în temniţă, iar Sfânta Anastasia îndată, după obiceiul ei mângâia pe cei ce pătimeau în legături şi a mers la sfintele fecioare, mângâindu-le cu nădejdea ajutorului celui nedepărtat al lui Hristos şi cu nădejdea slăvitei biruinţe asupra vrăjmaşilor.

Nu după multe zile, a trebuit ca împăratul să se ducă în Macedonia pentru oare-care rânduieli ale poporului şi au fost duşi după dânsul toţi creştinii cei ce se aflau în temniţele Acviliniei, între care erau şi aceste trei sfinte fecioare - Agapia, Hionia şi Irina - iar Sfânta Anastasia le urmă de departe. Dar după ce au ajuns în Macedonia, împăratul a încredinţat lui Dultie, ighemonul, cercetarea creştinilor, ca să-i silească la jertfa idolească; iar pe cei ce nu se vor îndupleca, să-i piardă cu felurite munci. Dar patimile acelor mulţi sfinţi mucenici, munciţi în acea vreme acolo, în multe feluri, nu s-a putut a le scrie, ci, numai cumplitele chinuri ale acestor trei sfinte fecioare se pun înainte.

Pe aceste mirese ale lui Hristos, când le-au pus la cercetare înaintea ighe-monului Dultie, acela, văzând frumuseţea cea mare a lor, a nutrit gânduri ne-curate pentru dânsele şi le-a dat în pază la un străjer, care le făgăduia libertate şi daruri de se vor învoi cu ighemonul la necurata poftă.

Însă sfintele fecioare voiau mai bine să moară de o mie de ori, decât o dată să se prihănească; încât nici cu îmbunări, nici cu îngroziri, nici cu daruri, nici cu chinuri, nu se înduplecau la pofta ighemonului. Iar ighemonul, ne mai răbdând focul desfrânării celei aprinse într-însul, a gândit ca singur să se ducă la dânsele noaptea, în casa în care erau ţinute şi să le silească la păcat.

Deci, după ce a înnoptat, sfintele fecioare stăteau la rugăciune, înălţând lui Dumnezeu rugăciuni de toată noaptea, cântând psalmi. Iar ighemonul, vrând să intre la dânsele, când s-a atins de pragul uşii lor, îndată a înnebunit. Şi era acolo o bucătărie şi stăteau vasele bucătăriei, oalele, căldările, tigăile înnegrite de funingine. El, neintrând la sfintele fecioare, a mers la vasele acelea şi în loc de fecioare, cuprindea şi săruta căldările cele înnegrite, oalele şi tigăile, pentru că mintea lui se întunecase de diavolul desfrânării şi nu era cunoştinţă întru el. Şi a fost chinuit de necuratul duh multă vreme, părându-i-se că vasele cele înnegrite sunt sfintele fecioare. Şi cu totul i s-a înnegrit faţa; mâinile şi toate hainele înti-nându-se foarte mult. Apoi a ieşit afară la slujitorii cei ce-l aşteptau pe el, stând cu lumânările. Iar aceia, văzându-l cu totul înnegrit şi înfricoşat ca un arap sau mai bine zis ca un diavol, s-au spăimântat şi aruncând lumânările au fugit de dânsul. Părându-i-se că este defăimat de dânşii, s-a mâniat asupra lor.

Apoi a început a se lumina de ziuă şi oriunde se ducea, în toate părţile fugeau de dânsul slugile, străjerii şi străinii, ca de o nălucă înfricoşată. Deci, s-a dus la palatul împărătesc, vrând să se jeluiască împăratului de ostaşii care erau sub stăpânirea lui, că nu-l ascultă şi îşi bat joc de dânsul. Dar, după ce s-a apropiat de palat, toţi au râs în hohote de el şi unii fugeau de dânsul, iar alţii îl împin-geau, nelăsându-l şi dându-i brânci de la uşile palatului, că nu-l cunoştea ni-meni, cum că este ighemonul Dultie, ci li se părea că este un nebun. Nici el nu putea să se cunoască pe sine că este înnegrit, fiindu-i schimbaţi ochii de lucrarea diavolească; ci i se părea că este la faţă alb, iar la haine şi la mâini curat.

Şi, abia înţelegând slugile că a înnebunit stăpânul lor, au alergat după dânsul şi prinzându-l, l-au dus în casă, zicându-i: "Vezi-te singur în ce chip eşti". Iar după ce a intrat în casă, femeia lui şi toţi cei din casă, slugile şi slujnicile au început a se tângui pentru dânsul, ca pentru un îndrăcit, iar alţii se mâhneau pentru el, ca de un ieşit din minte; însă el nu înţelegea şi se mira pentru ce unii plângeau pentru

dânsul, iar alţii fugeau. Dar abia atunci i s-au deschis ochii lui necuraţi şi s-a văzut înnegrit, faţa sa în oglindă a văzut-o ca de arap şi s-a cunoscut pe sine că este batjocorit de diavolul.

Atunci s-a mâniat asupra sfintelor fecioare, socotind că acelea i-au făcut aceasta cu oarecare vrajă şi gândea în ce chip să le pedepsească. Spălându-şi trupul şi hainele schimbându-şi, a şezut la judecată la vedere, înaintea poporului. Iar uneltele cele de muncire punându-le înainte şi pe sfintele fecioare aducându-le de faţă, a poruncit să le dezgolească, ca să vadă trupurile lor. Însă când au început slujitorii să dezbrace hainele de pe dânsele, nu puteau să le dezbrace nicidecum, pentru că prin lucrarea lui Dumnezeu, hainele lor atât de mult se lipiseră de sfintele lor trupuri, ca pielea de trup şi toţi se mirau de o minune ca aceea; deci, mult s-au ostenit slujitorii ca să le dezbrace şi nimic n-au sporit. Iar ighemonul, şezând la judecată, deodată a dormit un somn greu, încât nici nu puteau a-l deştepta. Pentru că îl clătinau şi cu mare glas strigau spre dânsul, iar el dormea ca un mort. Şi luându-l, l-au dus în casa lui. Iar după ce l-au dus în casă, îndată s-a deşteptat.

Auzind împăratul de cele ce s-au întâmplat ighemonului Dultie îl batjocorea, iar pe sfintele fecioare le-a dat spre cercarea lui Sisinie comitul.

Iar acela, mai întâi pe Sfânta Irina punând-o înaintea sa, a întrebat-o: "Te vei supune poruncii împărăteşti?"

Răspuns-a sfânta: "Nu mă voi supune, căci sunt creştină şi roabă a Atot-puternicului Dumnezeu".

Şi a poruncit comitul să o ducă în temniţă.

Apoi pe Agapia şi pe Hionia punându-le înaintea judecăţii sale a zis către dânsele: "Sora voastră cea mai tânără a fost amăgită şi învăţată de voi ca să defaime dumnezeieştile legi; pentru aceea i-am mutat pe urmă chinuirea ei ca, privind la voi, să se teamă şi să ne asculte. Dar şi voi, de voiţi să vă liberaţi de munci, aduceţi zeilor jertfă, precum aducem şi noi, supunându-ne împărăteştilor porunci".

Răspuns-a Sfânta Agapia: "Credinţa noastră este nebiruită!"

Zis-a comitul către Sfânta Hionia: "Dar tu ce zici?"

A răspuns Sfânta Hionia: "Credinţa noastră este neschimbată!"

Zis-a comitul: "Sunt la voi cărţi creştineşti?"

Grăit-au sfintele: "Sunt cărţi, dar sunt ascunse în mintea noastră, de unde nicidecum nu se pot lua de vrăjmaşii lui Hristos".

Zis-a comitul: "Cine v-a sfătuit să vă daţi de bunăvoie la o primejdie ca ace-asta?"

Fecioarele răspunseră: "Primejdia aceasta este vremelnică, dar folositoare; căci dintr-însa se naşte slava cea veşnică".

Comitul zise: "Împliniţi porunca împărătească şi jertfiţi zeilor".

Iar sfintele fecioare au răspuns: "Noi aducem jertfă de laudă lui Dumnezeu, iar diavolului nu vom jertfi niciodată. Deci nu nădăjdui, că nu ne vei întoarce de la Domnul nostru Iisus Hristos, ci fă cele poruncite ţie de împăratul tău cel pământesc, precum şi noi facem cele poruncite de Împăratul nostru cel ceresc".

Atunci Sisinie comitul a dat un răspuns ca acesta asupra lor: "Agapia şi Hionia, care nu s-au supus prin îngrozirea de judecată să împlinească împărătească poruncă, poruncesc să se ardă".

Auzind aceasta, sfintele fecioare s-au umplut de bucurie şi au strigat cu mare glas: "Mulţumesc Ţie, Doamne Iisuse Hristoase, că ne-ai învrednicit a fi mărturisitoare numelui Tău celui Preasfânt, în mâinile Tale, Stăpâne, primeşte sufletele noastre".

Şi le-au aruncat în foc şi rugându-se şi-au dat sufletele în mâinile Domnului lor, iar acel mare foc arzând, nu numai că nu s-a atins de trupurile acelor sfinte fecioare, dar nici de hainele lor şi nici urmă nu era pe dânsele de arderea focului, spre arătarea necredincioşilor că nu au murit de arderea focului, ci cu rugăciune şi-au cerut de la Dumnezeu acel sfârşit fericit.

Iar trupurile lor, fiind nevătămate, le-au furat noaptea din foc slugile Sfintei Anastasia, vindecătoarea de răni şi le-au dus la stăpâna lor, în casa în care locuia. Iar Sfânta Anastasia, ungând cu aromate acele trupuri mucenicești, le-a pus cu cinste în mormântul cel nou, bucurându-se cu duhul şi rugându-se Domnului, ca să o învrednicească şi pe ea a fi părtaşă darului acelora.

A doua zi, Sisinie comitul, şezând la judecată, a adus pe Sfânta Irina şi a zis către dânsa: "Jertfeşte zeilor ca să nu pieri în foc ca şi surorile tale".

Sfânta răspunse: "Nu voi jertfi, ci mă sârguiesc a fi părtaşă surorilor mele, ca să nu fiu străină de dânsele când voi sta înaintea feţei lui Dumnezeu!"

Comitul zise: "Supune-te, ca să nu cazi în mai mari munci decât surorile tale".

Sfânta răspunse: "Sunt gata pentru toate muncile, pentru că doresc să mor pentru adevăr; apoi prin moarte să dobândesc viaţă şi prin foc trecând, să ajung la odihnă şi la răcorire".

Comitul zise: "Voi porunci să te ducă în casa de desfrânare, ca acolo să fii batjocorită până vei muri".

Sfânta răspunse: "Trupul meu va pătimi de la desfrânaţi, mâncându-se ca de un câine sau de lup sau de urs sau de balaur muşcându-se şi mai cu voie îmi este să pătimesc prihănirea aceea a trupului, decât să-mi întinez sufletul cu închinarea la idoli; pentru că necurăţia care se face fără de voie şi pe care sufletul nu o voieşte nu se socoteşte păcat înaintea lui Dumnezeu. Oare s-au întinat sfinţii care au pătimit mai înainte pentru mărturisirea numelui lui Hristos, cărora călăii le turnau în gură cu sila din sângiuirile cele jertfite idolilor?"

Comitul zise: "Cu adevărat nu s-au întinat mâncând din jertfele noastre?"

Sfânta Irina răspunse: "Cu adevărat nu s-au întinat; încă s-au şi încununat. Căci, având mâinile legate şi gura deschizându-le cu sila, le-aţi turnat sângele cel jertfit; că plăcerea ce se primeşte de voie are pedeapsa păcatului, iar ceea ce se dă de silă aduce cunună celui silit. Aşa şi mie, care mi-am dat trupul Hristosului meu, chiar orice fel de silire îmi veţi face în acest fel, nădăjduiesc că neprihănită voi fi înaintea Mirelui meu Cel fără de moarte; încă nădăjduiesc că voi lua şi cinste de la Dânsul, ca una ce pătimesc pentru Dânsul nevoie şi silă. Deci n-am nici o grijă de orice veţi voi să faceţi trupului meu ori la bătăi, ori la foc de îl veţi da, sunt gata a le pătimi pe toate pentru numele Dumnezeului meu, căci este puternic Dumnezeul meu să nu vă lase să-mi faceţi ceea ce aţi gândit asupra mea".

Atunci comitul a dat-o ostaşilor, ca s-o ducă în casa de desfrânare şi s-o batjocorească oricâţi vor voi, până ce va muri. Deci, fiind dusă sfânta de ostaşi, i-au ajuns alţi doi ostaşi al căror chip era minunat şi luminat, ca trimişi de la comitul şi au grăit către cei ce o duceau pe sfânta: "Ne-a trimis comitul să duceţi pe această fecioară la locul unde vă vom arăta". Apoi i-au dus după cetate şi suindu-i pe un deal foarte înalt, au zis ostaşilor: "Duce-ţi-vă şi ziceţi comitului Sisinie că am pus

fecioara pe deal cum ne-a poruncit". Deci, s-au dus ostaşii la comit, iar cei doi luminaţi s-au făcut nevăzuţi, căci fuseseră îngerii lui Dumnezeu. Şi stătea Sfânta Irina pe deal, lăudând şi mulţumind lui Hristos Du-mnezeu, Cel ce a izbăvit-o de mâinile desfrânaţilor.

Aflând de aceea, comitul s-a mâniat că nu i s-a îndeplinit porunca şi încălecând pe cal a alergat la dealul acela. Şi vedea pe sfânta fecioară stând pe deal, dar nu putea să se suie, pentru că i se arăta dealul acela îngrădit ca de un zid mare şi de nesuit. Deci, umblând împrejurul dealului, se trudea cu mânie, că nu putea să ajungă la aceea ce o vedea şi ostenindu-se aşa de dimineaţă până seara, nimic n-a sporit. Dar unii din ostaşi care erau lângă el au întins arcurile, au slobozit săgeţi către dânsa şi au rănit-o.

Iar ea a strigat cu glas mare către comit: "Eu râd de tine, ticălosule, căci ca la un bărbat tare ai ieşit cu oaste şi cu război către mine neputincioasă. Însă, iată, mă duc curată la Domnul meu Iisus Hristos, care mă însoţeşte acum cu surorile mele!"

Zicând aceasta şi lui Dumnezeu dând mulţumire s-a culcat pe pământ şi şi-a dat duhul său Domnului. Aceasta a fost cu o zi mai înainte de Paşti, iar după ce a înnoptat, Sfânta Anastasia a trimis pe slugile sale şi au luat cinstitul trup al Sfintei muceniţe Irina din deal şi ungându-l cu miruri binemirositoare, l-au pus alături de trupurile surorilor ei.

Astfel s-a săvârşit pătimirea Sfintelor trei muceniţe, surori şi fecioare Agapia, Hionia şi Irina şi îndată sfintele muceniţe fecioare au stat înaintea scaunului Prea - Sfintei Treimi: al Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, al Unuia Dumnezeu, căruia se cade slava în veci. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintelor muceniţe şi surori Agapia, Hionia şi Irina)

Bucuraţi-vă, Sfintelor muceniţe Agapi, Hionia şi Irina!